

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ανάχωρσις της γοητευτικής βεντέτας για το Χέλλυγουντ. Η συγκίνησις και η ελπίσις των Γερμανών. Πώς τους αποχαιρέτησε το είδωλό τους. Όπου η Χάρβεϋ κλαίει για πρώτη φορά. Η ιδιωτική ζωή της πρωταγωνιστρίδας. Η Χάρβεϋ κι' ο Βίλλυ Φρίτς στο σπίτι τους. Η ικετευτικές εκκλήσεις των Γερμανών, κτλ. κτλ.

ΤΑΝ η Λίλιαν Χάρβεϋ αποφάσισε επί τέλους, ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις και πολλούς διαπραγματισμούς, να εγκαταλείψει τη Νέα Βαβέλ— έτσι λέγονται τ' αέραντα στούντιο της «Ούφρα», έξω από το Βερολίνο—και να πάη στο Χόλλυγουντ, όπου την είχαν προσκαλέσει με όρους εξαιρετικά συμφέροντες, όταν έγινε γνωστή στη Γερμανία η δραματική αυτή απόφασις της μεγάλης καλλιτέχνιδος, θήκης και κατήγεια κατέλαβε τους φίλους και θαυμαστάς της.

Την ημέρα της αναχωρήσεώς της, η Λίλιαν Χάρβεϋ στάθηκε μετρώς στο μικρόφωνο που είχαν στήσει επί της σκηνής, και αποχαιρέτησε με δάκρυα πόνου το γερμανικό Κοινόν, που την είχε αποθεώσει επί τόσα χρόνια. Κι' οι στεναγμοί και οι λυγμοί της πρωταγωνιστρίδας διαδιδάσκοντο στους πολλούς των δεκαεπτά κρατών της γερμανικής επικρατείας, οι οποίοι άκουσαν την αγαπημένη τους Λίλιαν να κλαίη μιά φορά στ' αλήθεια...

Τού γάμου σφύριξε το τραίνον, έτοιμο να ξεκινήση. Η Λίλιαν Χάρβεϋ, περιστεριοποιημένη από φίλους, συναδέλφους και συγγενείς, δεν ένοησε να παρτήση το μικρόφωνο, προτού έλαβη όλα τα λόγια της, έπειδή έφαινε από τη Γερμανία και έπειδή θα έκανε πολύ καιρό να ξαναδύ το Βερολίνο...

Ολόκληρη η Γερμανία ληστεύει τη Λίλιαν Χάρβεϋ. Τη θεωρεί σαν εθνική ήρωίδα. Η Λίλιαν είναι ίσως η μόνη Γερμανιά που στεί-

ται πάνω από τα πολιτικά κόμματα. Αν υπάρχουν στη Γερμανία πολλές βασιλίσσες του κινηματογράφου, η Χάρβεϋ είναι η βασιλίσσα των βασιλισσών. Και έτις ο ιδιωτικός βίος κάθε βασιλίσσας είναι γνωστός, σ'α περισσότερο σημεία του, στους υπηκόους της, έτσι και οι Βερολινέζοι ήξεραν τις συνήθειες, τις ιδιοτροπίες και τις προτιμήσεις της Λίλιαν.

Το καλοκαίρι, όταν η Λίλιαν έπαυσε πλγ-πλγ με τον άντρα της τόν Βίλλυ Φρίτς, στον κήπο της κομητής τους βίλλας, ήταν αδύνατο να μη μαζεψτούν στο δρόμο καμιά εκατοστή περιεργοί, για να παρακολουθήσουν με μεγάλη προσοχή το παιχνίδι, για ν' αποθαυμάσουν από κοντά τις γοητευτικές κινήσεις και την παιδική ευθύμια της γυναίκας εβένης, που σκόρπισε τόσες φορές την ευθύμια στην αφική τους με το παραπάνω παίξιμό της.

Και το συγκεντρωμένο πλήθος παρακολουθούσε τα πηδήματα της μετώπης του πλγ-πλγ με ρυθμικά κινήματα της κεφαλής. Τα μικρά παιδιά τραγουδούσαν: «Λίλιαν, Βίλλυ, Λίλιαν Βίλλυ» και η κατέλλες προσπαθούσαν να μιμηθούν τις χειρονομίες και το γέλιο της Λίλιαν. Ήσαν ικανοί να μείνουν ησυχασμένοι, για να μη χάσουν το όραο αυτό θέαμα. Και δεν έφραγγαν αν δεν έβλεπαν τη Λίλιαν και τόν Βίλλυ να ξαναπαίνοουν στο σπίτι τους και, από παντός, αν τόν είδαο τους δεν τούδ έστειλε από μακριά ένα φίλ...

Όταν η Λίλιαν Χάρβεϋ έπρωγε έξω — πράγμα που δεν συνέβαινε ταχτικά, γιατί η πρωταγωνιστρίδα περιούσε ζωή περιορισμένη με τόν άντρα της, απομονωμένοι σχεδόν στη βίλλα τους — ο αρχισερβιτόρος

κόρες τους άλλοζαν διευθύνω όταν με συναντούσαν στο δρόμο. Έγινω κάθε πλάτη από την Τράπεζα.

Κι' έτσι αναγκάστηκα να ζητήσω μετάθεσι. Έντοματζού η Κεντρική Διεύθυνσις της Τράπεζης με άνεκαλεσε, κάνοντάς μου ιδιωτικές παρατηρήσεις για την «πρόστιχη» συμπεριφορά μου. Μιας' άλλων και να με παίρνω έντελως, αλλά κάποιος φθεις μου, βουλευτής, έτρεχε, νύχτα μέρα, για να προλάβη τόν καιό.

Αλλά ποδς ξέρει που θα με στείλουν τώρα, σε ποιά απομακρωμένη επαρχιακή πόλι, ή και σε κανένα χωριό. Ποδς ξέρει... Τέλος, όπου κι' αν βρεθώ, δεν θα κοιμησω ποτέ πειά να πώ ότι μου άρεσαν τόν ποδαράκια άρνούο αινούλιόμου.

Άλλωστε δεν μου άρέσουν καθόλου πειά κι' ούτε και νά παντρευτώ σκέφατομα, με μιά ατίεραστη νέα που μαγειρεύει θαυμάσια άρνια ποδαράκια αινούλιόμου, ποδς χάριν μου...

τού «Έντεν», τού γεστοφάν στο όλοιο σύναζε κατά προτίμησιν η βεντέτα, έλεγε εμπιστευτικά στους καλύτερους πελάτες τού ζέντρου:

— Η Λίλιαν μές τηλεφώνησε να της κρατήσωμε ένα τραπέζι γι' απόψε...

Έκεινω τού βράδυ, τα τραπέζια που βουζόντουσαν κοντά στο τραπέζι που θα είχε την τιμή να δεχτή τη Χάρβεϋ, νοκιοζόντουσαν... με δημοφρασία. Ήσαν, βλέπετε, τόσο πολλοί έκεινοι που θα ήθελαν να δούν πως τρώει και πως πίνει εκ τού φυσικού ή γοητευτικού καλλιτέχνιδος.

Ένα βράδυ μιά κυρία, ή όποια μόλις είχε πάει στο Βερολίνο, από τόν Τσεχοσλοβακία, ρώτησε την παρθέ της, ή όποια της έκανε τού τραπέζι στο «Έντεν»:

— Μά, ποιά είναι, επί τέλους, αυτή η Λίλιαν; Άκουσα τού μαίτη να σάς μιλάη γι' αυτήν με σεβασμό σαν να ήτανε καμιά πριγκίπισσα!

Οι φίλοι της της έρωξαν τότε ένα βέλιμα άπορίας και καταπλήξεο... Ήταν δυνατό να υπάρχη στον κόσμο άνθρωπος που να μη ξέρη τη Λίλιαν;...

Κάθε Βερολινέζος τού θεωρεί υποχρέοσι του να ξέρη μιά τουλάχιστον λεπτομέρεια της ιδιωτικής ζωής της Λίλιαν Χάρβεϋ. Ό ένας θα σάς πη πως η Λίλιαν φοράει στο σπίτι της άνδρεια πανταλόνια χροάματος καφέ. Ό άλλος πως δεν μπορεί να κινήση αν δεν είχε βαλκυμένη τού κρεβάτι. Ό τρίτος θα σάς πληροφορήση ότι η Χάρβεϋ τρελλάνεται για τ' αστυνομικά μυστοσημάτια. Ό τέτατος πως ή μεγαλύτερη ευχαιριστία της είναι να κινή ηλιοθεραπεία. Και οίτω καθ' έξης.

Η Μερσέδες της Λίλιαν είναι τού μεγαλύτερο και αξιολύτερο αυτοκίνητο τού Βερολίνο. Έστοίχιζε 50.000 μάρκια. Όταν τού λουάτο αυτό τέρως περνά από τούδ δρόμους της γερμανικής πρωτεύουσας, όλα οι διαβάτια τού άναυχοζώνου και τού δεχίζον με τού δάχτυλο, λέγοντας:

— Να τού άμάει της Λίλιαν!

Και αν τού αυτοκίνητο αυτό τού οδηγεί ή ίδια ή βεντέτα, τότε βλέπετε πολλά καπέλλα να βγαίνουν από τιά κεφάλια και πολλά χείρια να σηκώνονται ψηλά, για να χαϊρετήσουν τη βασιλίσσα τού γερμανικού κινηματογράφου.

Ένας από τούδ κυριότερους λόγους, για τούδ όποιους η Λίλιαν έσημείωσε τεραστία έπιτυχία σ' όλο τόν κόσμο και μετά την έπιβολή τού διολύοντος κινηματογράφου, είναι ή προσορά της. Οι Γερμανοί ευχαιροσύνονται να άκούν τη φωνή της, έπειδή έχει προσορά άγγλική. Οι Άγγλοι έπειδή τη θεωρούν γερμανική και οι Γάλλοι έπειδή τούδ φαίνεται προσορά άγγλογερμανική! Με άλλα λόγια, ή προσορά της Λίλιαν είναι σωση... Κοινωνία τών Έθνών!

***

Ένα ολόκληρο μήνα προτού φύγει για την Άμερική, ή Χάρβεϋ έπαυσε κάθε μέρα εκατοντάδες επιστολών άπ' όλα τιά μέρη της Γερμανίας. Οι περισσότεροι από τούδ θαυμαστάς της παραπονόντουσαν, ότι ή Λίλιαν φαινόταν άγάριστη άπέναντι της δεύτερης πατρίδας της— ή Χάρβεϋ είναι, ως γνωστόν, άγγλίδα—ότι λημονούσε τιά καθήκοντά της...

Ένας άγνωστος την παρακαλούσε να καλοσκεφθή τού πράγμα, πριν καταλήξει σε μιά ροιστική άπόφασι, να κινή ένα ταξείδι άναψυχής στο Χόλλυγουντ, να δη αν μπορεί να συνεργαστή με τούδ Άμερικανούς και ύστερα να δεσμευθή με συμβόλαιο.

Ένας άλλος έφρασε στο σημείο να γράψη της Χάρβεϋ ότι τώρα που έφραγε κινή από τη Γερμανία, ή ζωή δεν θα είχε πειά κανένα θέλητρο γι' αυτόν.

Όλες αυτές ή εκδηλώσεις συγκίνησαν βέβαια τη χαρισμένη πρωταγωνιστρίδα. Ούτε ή ίδια δεν ήθελε να φύγη από τού Βερολίνο. Μά ή προτιμήσις της καρδιάς της δεν μπορούσαν να την κώνουν να παραβλήη τιά οικονομικά της συμφέροντα. Και οι όροι που της έπρότειναν οι Άμερικανοί για να γυρίση ένα ώρισμένο αριθμό φίλμ στο Χόλλυγουντ, ήσαν τόσο συμφέροντες, τόσο δελεαστικοί!...

Η Λίλιαν Χάρβεϋ μεταξύ τού Βίλλυ Φόρστ και τού συζύγου της Βίλλυ Φρίτς.